

Ύμνος του Λυκείου Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' Δασούπολης

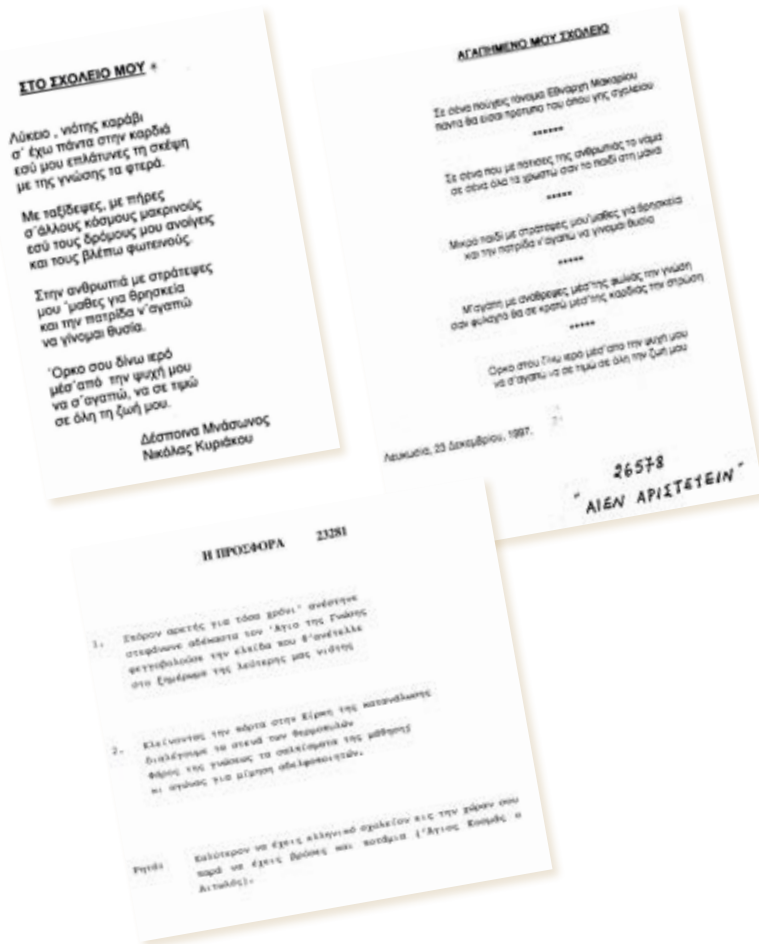
Λένε πως χτίζοντας ένα σχολείο το όνειρο γίνεται πράξη που εξελίσσεται, ανεβαίνει κι όπως τον κισσό, μόνο ανοδική πορεία μπορεί να έχει. Κι αυτό γιατί φιλοξενεί ψυχές παιδιών κι αγωνία δασκάλων να φέρει καρπούς το μεγάλωμα του πνεύματος κι η συγκίνηση της καρδιάς να θεριέψει την αγάπη για τη γνώση, να αντρειώσει το φτέρωμα του νου για επιτυχία, μα και να δώσει δύναμη κι απαντοχή, όταν η αποτυχία έρχεται για να δοκιμάσει την αποφασιστικότητα για να προχωρήσει το κάθε παιδί μπροστά. Με ένα τέτοιο ακριβό προορισμό χτίζεται κάθε σχολείο που παλεύει αένα με τα κύματα της αμφισβήτησης, τις συνεχείς αλλαγές που επιτάσσουν κάθε φορά οι καιροί.

Όταν στα 1997 οργανώθηκαν οι τιμητικές γιορτές των 20άχρονων του Λυκείου Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' Δασούπολης, το σχολείο προκήρυξε πολλούς διαγωνισμούς προκειμένου να εμπλακούν οι μαθητές και οι μαθήτριες και να τους δοθεί η ευκαιρία να ενεργοποιηθούν και να σημαδέψουν με τις συμμετοχές τους σε αυτούς την ιστορία του σχολείου τους. Ανάμεσα στους άλλους διαγωνισμούς, οι εκπαιδευτικοί και ο τότε Διευθυντής κ. Χριστόφορος Καδής, προκήρυξαν Διαγωνισμό Συγγραφής Ποιήματος με προοπτικές μελοποίησης, ώστε το βραβευμένο ποίημα να αποτελέσει και τον επίσημο Ύμνο του Λυκείου μας.

Στον συγκεκριμένο Διαγωνισμό δικαίωμα συμμετοχής είχαν οι τότε μαθητές και μαθήτριες του σχολείου αλλά και παλαιότεροι απόφοιτοί του. Οι ενδιαφερόμενοι και οι ενδιαφερόμενες είχαν το δικαίωμα να συμμετάσχουν με ένα μόνο ποίημα και ήταν ελεύθεροι να ακολουθήσουν παραδοσιακές μορφές ποιητικής τεχνικής ή πιο σύγχρονες. Η έκταση του ποιήματος θα κυμαινόταν ανάμεσα σε 8 έως 12 στίχους, μελοποιημένο δεν θα υπερέβαινε τα τρία λεπτά και γραμμένο στην πανελλήνια δημοτική γλώσσα.

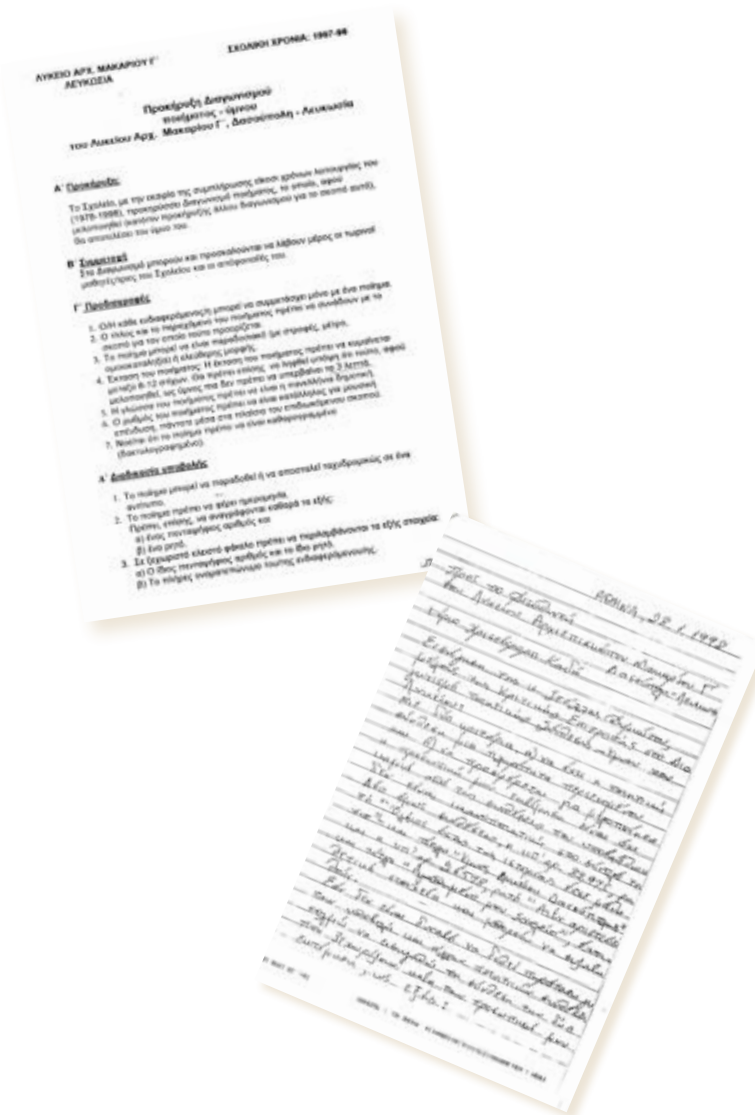
Τα προσωπικά στοιχεία των συμμετεχόντων θα παραδίδονταν από αυτούς σε ξεχωριστό φάκελο, ώστε η Κριτική Επιτροπή να λειτουργήσει και να κρίνει τις συμμετοχές με απόλυτη αντικειμενικότητα. Πρόεδρος της επταμελούς Κριτικής Επιτροπής ορίστηκε ο Διευθυντής του σχολείου, οι ως τότε διατελέσαντες Διευθυντές και δύο δόκιμοι λογοτέχνες.

Με απόφαση του Καθηγητικού Συλλόγου, τον Ιανουάριο του 1998, οριστικοποιήθηκε η σύνθεση της Κριτικής Επιτροπής του εν λόγω διαγωνισμού: Ο τότε Διευθυντής του Σχολείου, κ. Χριστόφορος Καδής, οι διατελέσαντες Διευθυντές / Διευθύντριές του, ο κ.

Μυριάνθης Χαμπάκης, ο κ. Γεώργιος Προδρόμου, η κ. Μαρία Ιωαννίδου και κ. Στέλλα Δυμιώτου αλλά και δύο δόκιμοι λογοτέχνες: ο κ. Νίκος Ορφανίδης και η κ. Ρούλα Ιωαννίδου- Σταύρου. Υποβλήθηκαν τέσσερις συμμετοχές:

- «Ύμνος Λυκείου Δασούπολης», με ρητό «Ολβιος όστις της ιστορίας έσχε μάθησιν»
- «Αγαπημένο μου Σχολείο», με ρητό «Αιέν αριστεύειν»
- «Η προσφορά», με ρητό «καλύτερον να έχεις ελληνικό σχολείον εις την χώραν σου, παρά να έχεις βρύσες και ποτάμια»
- «Αναμνήσεις κοντά σου», με ρητό «Ο κόσμος είναι μια σκηνή Θεάτρου. Όταν είσαι πάνω είσαι αναγκασμένος να παίζεις. Όταν είσαι κάτω, βλέπεις την υποκρισία των ανθρώπων».

Η Κριτική Επιτροπή έκρινε ότι δεν υπήρξε μεγάλο ενδιαφέρον και ότι οι συμμετοχές ήταν λίγες. Θεώρησε ότι, παρόλο που οι τέσσερις υποβληθείσες συμμετοχές παρουσίαζαν κάποιο ενδιαφέρον, καμία από αυτές δεν είχε τα αναγκαία χαρακτηριστικά για να αποτελέσει αμιγώς τον Ύμνο του Λυκείου. Έγινε ομόφωνα δεκτή η πρόταση που υπέβαλε η κ. Στέλλα Δυμιώτου, σύμφωνα με την οποία ο Ύμνος του Λυκείου θα μπορούσε να προκύψει από τη σύνθεση των δύο συμμετοχών που ξεχώριζαν περισσότερο από τις άλλες: Από το ποίημα «Ύμνος Λυκείου Δασούπολης» να ληφθούν η

δεύτερη και η Τρίτη στροφή και από το ποίημα «Αγαπημένο μου Σχολείο» το τρίτο και το πέμπτο δίστιχο. Έτσι προέκυψε ένα νέο ποίημα – Ύμνος με τη σύμφωνη γνώμη των δημιουργών των δύο συνθέσεων, με τίτλο «Στο σχολείο μου».

Τα δύο ποιητικά κείμενα ανήκαν στη Δέσποινα Μνάσωνος, απόφοιτο του 1992, δημιουργό του ποιήματος «Ύμνος Λυκείου Δασούπολης» και στον Νικόλα Κυριάκου, απόφοιτο του 1996, δημιουργό του ποιήματος «Αγαπημένο μου Σχολείο».

Η Κριτική Επιτροπή, σε συνεδρία της στις 29 Ιανουαρίου του 1998 αποφάσισε ομόφωνα να βραβεύσει το ποίημα που προέκυψε από τη σύνθεση των δύο συμμετοχών και, αφού μελοποιηθεί, να αποτελέσει τον επίσημο Ύμνο του Σχολείου. Η βραβευθείσα απόφοιτος του Λυκείου, Δέσποινα Μνάσωνος με επιστολή της προς την Επιτροπή του Διαγωνισμού, στις 4 Φεβρουαρίου του 1998, εισηγήθηκε να διαφοροποιηθεί η τρίτη στροφή από το δικό της ποίημα, καταθέτοντας τη νέα του μορφή.

Έτσι δημιουργήθηκε ο Ύμνος του Λυκείου Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ΄ Δασούπολης, ο οποίος σήμερα εν έτη 2019 ανατέθηκε για μελοποίηση στον κύριο Γιώργο Καλογήρου, απόφοιτο του σχολείου μας και θα αποτελέσει εφεξής σήμα κατατεθέν για το Λύκειό μας.

Ένα ηυρικό ποιητικό κείμενο που στους στίχους του το ταξίδι προς το φως της γνώσης, η μύηση στις μεγάλες ανθρωπιστικές αξίες του ελληνικού μας πολιτισμού αλλά και το σκίρτημα της ψυχής της νιότης συνταίριαξαν με οδηγό την αγάπη για το σχολείο και τα όσα προσφέρει από τότε ασταμάτητα στους μαθητές και τις μαθήτριάς του.

Το σχολείο, καράβι αρματωμένο με το σφρίγος και τη λαχτάρα για ζωή της νιότης, από τότε αντέχει και φτάνει σε ακριβά λιμάνια γνώσης κι εμπειριών μοναδικών, μάχεται τη συννεφιά του κόσμου και κατευδώνει με ακριβές ευχές τους επιβάτες του που φτάνουν έτοιμοι να συνεχίσουν το ταξίδι τους στη μόρφωση σε άλλους ακόμη δυσκολότερους προορισμούς. Κι είναι η χαρά και η συγκίνηση όλων μας μεγάλη όταν παλίοι απόφοιτοι τηρούν την τελευταία στροφή του Ύμνου μας, τηρούν τον όρκο που έδωσαν από τα βήθη της ψυχής τους να αγαπούν και να δοξάζουν το Λύκειο Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ΄ Δασούπολης.

Λουκία Κωνσταντίνου, Φιλολόγος

